

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Női villamosvezetők.*

Forrás: *Magyarország*

Bp.

1915 VII. 21

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.85

Hely

Idő "1914:1918"

Személy

Helyszám

Női villamosvezetők

A háboru következtében beállott férőmunkaerő hiánya ugyszólván napról-napra növelte nálunk a dolgozó nő típusát. Különösen egy-egy korosztály bevonulása után bukkantak fel a nő számára újabb és újabb kenyérkereső lehetőségek, amidőn a férfiak dolgos kezeit mindjobban elvonták a munkától s a munkaadók ezen nagy szorultságokban kénytelenek voltak megszívlelni a női munkát.

Ma már egy egész sereg új munkakör között válogathat a dolgozni akaró nő s nyugodtan választhatja még a legnagyobb fizikai erőt megkövetelő munkát is, nem kíséri őt többé az emberek hitelensége. Megszoktuk őket már béke-idejében s a háboru kényszeredettsége még jobban megszerettette velünk még a legkülönösebb nőietlen foglalkozásokat is. Pedig, mikor az első női utcaseprőt megláttuk, valljuk be, magunk sem hittük, hogy a gyenge női karok naphoszant tudják forgatni, *pihenés nélküli szolgálattal*, a nehéz vesszőseprőt, még kevésbé biztunk a női villamos kalauzokban, mert szinte lehetetlennek látszott előttünk, hogy a nő fizikuma kibírja a folytonos álldogálással járó férfiaknak is nehéz kenyérkeresetet.

Mikor azután a női kalauzok kitünően beváltak s mindjobban szaporodni kezdett a létszámuk, mely egyszeriben megszüntette a munkáshiány következtében beállott forgalmi zavarokat, — önkéntelen felvetődött a kérdés: „miért nincsenek hát női villamos-vezetőink?”

Jóideig azonban csak kérdés maradt a női kocsivezetők alkalmaztatása. Ha már a közönség s maguk a villamos vállalatok kénytelenséggel meg-

is barátok voltak volna a nők ilyen való foglalkoztatásának lehetőségével, — a minisztérium meggátolta őket abban. A Vasuti és Hajózási főfelügyelőség minden lehetőet elkövetett, hogy nőket ilyen irányban ne alkalmazzanak, de végre is a munkáshiány elhárított minden akadályt s egy hete már megjelent a villamos vasutak első perronján a legújabb típus: a női kocsivezető, akinek szükség esetén még mechanikai lakatos-munkákhoz is kell értenie.

A Közúti Vaspályatársaságnál öt nőt alkalmaztak villamos-vezetőnek, azonkívül a Visegrádi-utca 7. szám alatt megnyitották a női kocsivezetők kurzusát is ahol jelenleg még nyolc asszonyt képeznek ki.

A jelenleg alkalmazott öt nő közül keittő a Zuglói vonalra van beosztva. Felkerestük őket a végállomásnál, de csak az egyikkel találkoztunk, mert a másik: *Varga Istvánné* — váltás előtt lévén — künn dolgozott a vonalon. *Rosenberger Erzsébet* is éppen munkájához látott, mikor megszólítottuk őt:

— Sajnálom nem érek rá, — mondta — mert már „be kell állitanom” a kocsit és indulnom kell. Hanem csak tessék feljönni a perronra s majd utközben szívesen állok rendelkezésére. Legalább végigszemléli utamat is.

Rosenberger Erzsébet már ott állott a fék előtt s amint a kocsirendező kiadta az utasítást, tudomást sem véve rólam, az állomáshoz indította kocsiját.

— Mióta dolgozik így? — kérdeztem tőle, midőn már elindult velünk a villamos.

— Eppen egy hete, — felelte — de már április hó 20-án „szereltem fel”.

— A késedelem ugy történt, — folytatta —

hogy háromheti tanulás után sem jött meg a miniszteri engedély, mire a társulat beszűntette a kurzust s így hiábavalónak bizonyult addigi fáradozásunk. Juniusban aztán végre megjött az engedély s ennek következtében még hét hétig folytattuk a tanulást.

— Egy héttel ezelőtt vizsgáztunk le, s azonnal rendes szolgálatra lettünk beosztva, de mondhatom, oly biztosan érzem magam itt a fék előtt, mintha már örök időközön át vezető lennék.

— Nem idegesíti ez a szüntelen mozgás itt a kocsija előtt? — kérdem.

— Megszoktuk ezt is, — feleli — pedig ez az, amitől legjobban félték a hitetlenek. Azt hitték, elvesztjük a lélekjelenlétünket, embereket gázolunk, meg béle fogunk rohanni az előttünk haladó kocsikba. A tanulás alatt azonban feletteseink éppen ellenkezőjét tapasztalták nálunk, azt, hogy a nők nyugodtabbak és jobban megőrzik a hidegvérüket.

— De munkánknak nem ez a legnehezebb része, — folytatta az asszony — hanem például, ha forgalmi zavar áll elő. Bizony, jól kell érteni a kocsiszerkezetét és az azzal járó munkákat is.

Az asszony közben mutogatja a villamosgép szerkezetét s tovább beszél:

— Tessék elhinni, hogy mindennek dacára nem is olyan nehéz szolgálat ez. Könnyebb, mint a kalauzság. Itt a figyelem a legfontosabb, míg ott a folytonos jövés-menés, álldogálás bizony kifárasztja az asszonyi embert. Én örülök, hogy végre vezető lehettem. Igaz, hogy kilenc, sőt adódik eset, hogy tíz órát kell dolgoznom naponként, de az nem baj. A fontos az, hogy tisztességesen meg lehet élni, habár a fizetésünk csak napi 2 korona 80 fillér, tehát husz fillérrel kevesebb, mint a férfiaké.

— Munkában épp ugy vagyunk tartva, mint a

de túlnk beszélhetnek, — fejezi be szavait — min-
ket hidegen hágy. Tudjuk, hogy a tisztességes
munka soh'sem szegélyelivaló és ha „kijön” beléle
a napi kenyérünk, miért ne dolgozzunk örömmel
és lelkiismeretesen?

férfiak. Bennünket épp ugy ellenőriz a fékellenőr,
mint őket, szolgálattal időnk is anyvi, mint az
övéké...
— De ne tessék azt hinni, hogy a férfi-társaink
olyan nagyon megbarátkoztak új foglalkozásunk-
kal! Se szeri, se száma az ellenségeinknek. No,